

När Tokfan sa ifrån

Den lilla orkestern hade just avslutat sin insats av klämnda, svajiga toner i de oputsade blåsinstrumenten.

”Halleluja, frälsningen är nära...”

Mannen, som talade med hög röst, bar röd uniformsjacka med guldklaffar på axlarna. Han var officer från grannstadens lilla församling. Nu var det vår tur.

Kvällens möte i Folkets hus hade förkunnats genom en liten papperslapp, hastigt uppsatt med häftstift bakom det immiga glaset på den allmänna anslagstavlan. ”Jesus lever”, stod det bredvid idrottsföreningarnas matchlistor.

Kenneth tuggade på några bitar av snö, som fastnat i de grå ullvantarnas ludd. Han pekade och läste:

”Du, vi går dit och kollar när tanterna blir saliga.”

Jag var inte svårlockad. Vintern hade tagit ett fast grepp om den lilla staden. Den vanligen så råa och fuktiga havsluften var full av bitande iskristaller som stack kinderna röda - jag frös.

Kenneth hade fyllt tretton och behövde ständigt pengar till cigaretter och tuggummi. Nu var han på jakt och såg mig som sin närmaste man.

Den nyfallna snön bildade ett tunt täcke över gator och byggnader. Det gjorde att stadens konturer hade rundats av något. Vi sneddade över den snöfyllda gräsmattan, som sommartid lyste grön och omgav den lilla parkdammen. Den här årstiden var dammen tömd och täckt av brädor och en presenning. Guldfiskarna hade förvisats till ett akvarium hos vaktmästaren i stadshuset, överlevde de skulle

de få möta försommaren utomhus.

Den röda tegelbyggnaden, som var kvällens mål, såg inbjudande upplyst ut mot den gråsvarta himlen. Vi småsprang trapporna upp mot C-salen, hängde av oss ytterkläderna och möttes av många par nyfikna ögon vars innehavare redan var igång med mötet.

Tokfan var också där.

Vi kallade honom så. En yngre vuxen man med ostyrig kalufs och snorig näsa. Han var inte så lite dum av sig. Bodde fortfarande hemma hos morsan, eftersom han inte klarade sig ensam. Hon måste till och med hjälpa honom med att torka sig där bak, brukade Kenneth skrattande berätta.

Nu satt vi längst ner mot väggen på ett par bruna trästolar, nära dörren. Tokfan var den enda vi kände igen bland mötesdeltagarna och han kastade snabbt en orolig blick åt vårt håll. Vi började att fnissa, men det hördes inte bland alla hallelujaropen. Mannen längst fram höjde rösten:

”Han är nära. Ta emot Jesus i ditt hjärta...”

Som i vågrörelser vaggade tanternas och männens huvuden av och an medan de suckade, smackade med läpparna och mumlade. Strax tilltog ljudet i styrka. En liten rund man i vit skjorta, som satt i den främsta raden, reste sig upp och sträckte händerna mot taket:

”Han är här nu, hos oss - jag känner kraften. Ohh, Jesus...”

Då började den lilla blåsorkestern åter att spela. Det väste och surrade ur bastuban när mannen bakom den försökte få tonerna på sin sida. De andra med instrument fyllde på med sina läten. Ett buller av orena toner la sig över salen där nästan alla började att gunga på stolarna och stampa